

Arrest

nr. 104 281 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 31 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 18 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentienummer 25506.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDERMEERSCH, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.09.2012 werd ingediend + aanvulling op 23.10.2012 door :

M., B. (R.R: (...))
nationaliteit: Albanië
geboren te (...)op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

I Betrokkene beweert dat hij inwoont bij zijn broer, dewelke over de Belgische nationaliteit beschikt. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene, zoals reeds vermeld, de familiebanden met de persoon waarop hij zich beroept niet bewijst en alzo niet op afdoende wijze aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

Betrokkene beweert ook dat hij reeds op 26.05.2008 een aanvraag art. 9bis heeft ingediend. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat op 26.05.2008 de advocaat van betrokkene een ontwerp van aanvraag art. 9bis heeft opgesteld maar dat de advocaat dit niet ging opsturen aangezien hij de Omzendbrief van toenmalig Minister Turtelboom wou afwachten. Na telefonisch contact met de stad Aalst op 31.10.2012 blijkt dat de aanvraag art. 9bis nooit werd ingediend. Betrokkene zelf legt tevens geen bewijzen voor dat de aanvraag daadwerkelijk werd ingediend.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert juli 2007 in België, heeft hier school gelopen, heeft verschillende opleidingen gevolgd, volgde Nederlandse lessen, heeft talrijke relaties opgebouwd, was aandeelhouder in een bvba, is werkwilleg en legt een werkbelofte voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

1.2. Op dezelfde dag wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten verleend, onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, die samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoeker wordt betekend op 18 november 2012 en waarvan het motief luidt als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij in België is.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“In zoverre verzoeker voorhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) een “gevolgbeslissing” is van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing beschikt derhalve over een eigen juridische en feitelijke grondslag, en kan geenszins worden bestempeld als een ‘volgbeslissing’.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht afgegeven, nadat werd vastgesteld dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft.

Verzoeker kan in elk geval niet dienstig voorhouden dat een vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 31.10.2012 (quod non) in elk geval de vernietiging teweegbrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt een zelfstandige beslissing uit.

Terwijl artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012 artikel 7 van de wet van 15 december 1980 heeft gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoeker een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers hun schorsings- en annulatieberoep, voor zover gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Niettegenstaande het feit dat uit de voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché [W.G.]; de tweede bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk *“In uitvoering van de beslissing van [G.W.], attaché”* en wordt vervolgens andermaal ondertekend door diezelfde attaché. Zij is dus gesteund op de eerste bestreden beslissing.

Aangezien met het onderhavige beroep ook de eerste bestreden beslissing aangaande de regularisatieaanvraag aan het wettigheidsstoezicht van de Raad wordt onderworpen, wordt de exceptie verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van diezelfde wet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen”* en van artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Tevens verwijt verzoeker de verwerende partij een *“manifest foute beoordeling”*.

Verzoeker licht het enig middel toe als volgt:

“DOORDAT.

De bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

EN DOORDAT, de gegeven motivering van de bestreden beslissing geen werkelijke analyse weergeeft van het geheel van de door verzoeker aangebrachte elementen en evenmin een nagestreefd evenwicht tussen de verschillende belangen weergeeft.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt :

“[...]”

TERWIJL.

1. Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

2. Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van zijn beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in *Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54) Dat de zorgvul(d)igheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

3. Overwegende dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden de verplichting omvat voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen, (in deze zin : RW 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RW n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RW n°7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

De Raad van State verduidelijkt het volgende: "de buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari — februari - maart 2001, n°1 13, 217).

Meer bepaald, is de een buitengewone omstandigheid een omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf.(R.v.S., arrest n°74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

Het volstaat om eraan te herinneren dat het aan de overheid is om te oordelen, in elk geval afzonderlijk, over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden, dit terwijl het vaststaat dat het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat, zijnde de ontvankelijkheid en de grond van de zaak. Dit sluit op generlei wijze uit, zoals in onderhavig geval, dat éénzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België verantwoordt en een reden is die de verblijfsmachtiging toelaat. (RW⁷ n°8.749, 14 maart 2008, onuitgegeven en RW n°10.841, 30 april 2008, onuitgegeven).

In zoverre de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden, over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt waar de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen, zij er niet minder toe gehouden is om zijn beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval wat zijn voorgelegd is (RW n°7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven - in deze zin eveneens: RW 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

In casu dient te worden vastgesteld dat verwerende partij de verscheidene omstandigheden, zijnde enerzijds de familiale situatie en anderzijds het lang verblijf en de duurzame lokale verankering, niet als geheel onderzoekt.

Dat dus in de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de bijzonder omstandigheden van verzoekers aanvraag afzonderlijk worden beoordeeld en gemotiveerd, zonder dat zij in hun geheel in aanmerking worden genomen.

Bovendien maakt zij een onbegrijpelijk onderscheid, en onderzoekt de toepassing van artikel 8 EVRM in het kader van het aspect van de ontvankelijkheid en de aangetoonde en langdurige integratie als aspect van de gegrondheid.

Dat verzoeker echter in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf duidelijk de omstandigheden heeft aangegeven onder de noemer 'Buitengewone omstandigheden dewelke de aanvraag in België verantwoorden' (ontvankelijkheid), en diezelfde omstandigheden duidelijker heeft hernomen onder de noemer 'Buitengewone omstandigheden dewelke de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf verantwoorden' (ten gronde).

Dat onder die eerste titel aangegeven wordt :

"Bijgevolg komt het aan verzoeker toe van de administratie te eisen dat zij aangeeft in welke mate en om welke reden de volgende (nieuwe) elementen niet weerhouden zou kunnen worden als buitengewone omstandigheid (infra : verder uitgebreid) :

- zijn verblijf en lokale verankering*
- de aanwezigheid van familieleden in België en sociale banden*
- zijn lopende opleidingen en professionele integratie*

De discrétionnaire appreciatiebevoegdheid kan niet arbitrair voorkomen.

Deze elementen zijn, naast buitengewone omstandigheden die het hem bijzonder moeilijk maken België te verlaten, eveneens rechtvaardigende elementen om de aanvraag tot machtiging van verblijf gegrond te verklaren.

Bovenstaande omstandigheden zijn dus ook ten volle argumenten ten gronde die niet kunnen overzien worden zonder artikel 8 van het EVRM te schenden.

(...)

Het verzoek is in de eerste plaats ontvankelijk aangezien verzoekers middelen het geheel van bovengenoemde omstandigheden en gegevens voldoende aantoont dat het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk, is voor hem om de aanvraag in het land van herkomst te doen.

Het geheel van de ingeroepen feiten in huidig verzoek maken tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uit die verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend én een reden om een machtiging tot verblijf te verantwoorden. "

Dat verzoeker dan ook niet kan begrijpen waarom een deel van deze elementen niet pertinent wordt bevonden in het kader van de ontvankelijkheidsfase. Aangezien de elementen als geheel ook in dit kader naar voor werden gebracht in zijn regularisatieaanvraag.

Dat ook net het geheel van de elementen de onmogelijkheid tot terugkeer of bijzondere moeilijkheid aantoont.

Elk element apart op een verschillende basis verwerpen, is niet moeilijk, maar maakt geen correcte motivering uit in de zin van de bovenstaande bepalingen en jurisprudentie.

Dat daarenboven de bepaling van artikel 9bis geen enkele aanduiding geeft welke omstandigheden tot een positieve beslissing kunnen leiden en ook niet aangeeft welke omstandigheden al dan niet als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheid of ten gronde in aanmerking kunnen worden genomen.

Desondanks worden in casu worden de elementen van integratie niet betwist en evenmin als onvoldoende beschouwd, maar (naast de familiale situatie) volledig buiten beschouwing gelaten.

Dat de houding van verweerster in huidig dossier gewoon onbegrijpelijk, manifest onredelijk en ongegrond is.

Dat zij nalaat te motiveren waarom de elementen niet als geheel onderzocht werden en ook geenszins aangeeft op welke basis of om welke reden deze wel kunnen/zullen onderzocht worden bij de beoordeling van het gegrond karakter van de aanvraag, maar niet van zijn ontvankelijk karakter.

Dat de gegeven motivering bijgevolg in strijd is met de in het middel opgeworpen bepalingen.

Dat het, gelet op het voorgaande, aan verzoeker toekomt van de administratie te eisen dat zij aangeeft in welke mate en om welke reden de aangehaalde elementen niet weerhouden zouden kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Dat verweerster in deze niet voldoet aan zijn motiveringsplicht.

4.

Overwegende dat verzoeker zich beroept op zijn familiale situatie.

Zijn broer woont eveneens op het Belgische grondgebied en heeft de Belgische nationaliteit, vast werk, is getrouwd en vader geworden (stuk 2 aanvraag Belgische identiteitskaart MECAJ Dir).

Verzoeker is als minderjarige naar België gekomen in 2007 om zijn oudere en enige broer te vervoegen. Hij woonde sindsdien ook bij zijn broer en werd door hem onderhouden. Hij woont momenteel nog steeds in bij zijn broer.

Beide broers vormen feitelijk een gezin, als bloedverwanten in zijlijn, gehecht en nauw betrokken in al die jaren.

Dat verwerende partij deze familieband betwist, meer bewijzen ervan eist en motiveert :

“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene, zoals reeds vermeld, de familiebanden met de persoon waarop hij zich beroept niet bewijst en alzo niet op afdoende wijze aantoonst dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.”

Verzoeker voegde aan zijn aanvraag kopie toe van de identiteitskaart van zijn broer Ilir MECAJ, en zij wonen op hetzelfde adres.

Dat het dus geenszins redelijk is in deze omstandigheden aan de verwantschapsband te twijfelen zonder desgevallend minstens om een bijkomende inlichting te verzoeken.

Of wil de verwerende partij laten uitschijnen dat verzoeker een identiteitskaart zou bekomen hebben van een onbekende met dezelfde naam ?

Dat voor verzoeker absoluut niet duidelijk is waarop verweerster zich zonder meer baseert om dergelijke positie in te nemen.

Dat moet worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekers familieleden in het gedrang brengt zonder redelijke argumentatie.

Dat de familieband zo goed als mogelijk werd aangetoond en verweerster geen enkele reden kan aanbrengen om hieraan te twijfelen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk deze elementen zonder meer al bij voorbaat buiten beschouwing kan laten temeer daar de verzoekende partij eerder tot verblijf is toegestaan als niet-begeleide minderjarige.

Verzoeker ziet dan ook niet hoe de evaluatie van zijn persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden.

Deze evaluatie blijkt gewoon afwezig.

De bestreden beslissing antwoordt niet afdoende op de aanvraag en de motieven die zijn aangehaald en meer bepaald de familiale situatie van verzoeker, die zij volledig ten onrechte niet in aanmerking neemt als een uitzonderlijke omstandigheid die toelaat om de aanvraag in België in te dienen.

Verzoeker kan wel degelijk terecht beroep doen, gelet op zijn familiale situatie, op het begrip humanitaire situatie en het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid, van het EVRM.

Verzoeker meent in casu dat zijn recht op gezinsleven op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt en daar zijn volledige gezin in België verblijft, deze omstandigheid moet toelaten dat hij hier een aanvraag tot verblijfsrecht indient (Luc DENYS, Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2010-2011, Knops Publishing, Herentals, 2010, p. 44).

Dat in casu niet redelijk betwist wordt dat verzoeker beroep kan doen op deze elementen.

Verzoeker erkent dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht toekomt aan de Staten om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Hierbij dient evenwel nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RW, nr. 14250 van 17 juli 2008).

Desbetreffend de RvV van 5 juni 2009. nr. 28 346 :

“Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.”

Verzoeker valt zonder enige twijfel onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Dat de vereiste balans in deze niet is opgemaakt en de motivering gewoon elke analyse uit de weg gaat en uit de lucht gegrepen is.

De humanitaire situatie die verzoeker inroept, is zijn specifieke uiteengezette familiale situatie die precies beschreven wordt.

Hij is uiteindelijk met zijn broer herenigd sedert meerdere jaren, met wie hij sindsdien samenwoont.

Het is dan ook niet redelijk te stellen dat verzoeker voor ongekennde tijd zou moeten vertrekken naar zijn land van herkomst, en hij alweer aan zijn lot zou worden overgelaten.

Dat, gelet op zijn toch enigszins jonge leeftijd, van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij na al die tijd opnieuw alleen komt te staan in een door hem verlaten omgeving zonder daarvoor enige/de nodige grondige redenen naar voor te brengen.

De gegeven motivering houdt ook geen rekening met het werkelijke gezinsleven dat verzoeker in België heeft kunnen beleven de voorbije jaren.

Verzoeker toont aldus voldoende het humanitaire karakter van zijn situatie aan, wat maakt dat tot een uitzonderlijke situatie kan worden besloten die de indiening van een aanvraag tot machtiging van verblijf toelaat op het grondgebied.

Verzoeker stelt verder vast dat de motieven aangaande integratie daarvan los worden gekoppeld in de beslissing, en de integratie van verzoeker met en in zijn familie worden terzijde geschoven.

Dat het duidelijk is dat een terugkeer naar het land van herkomst en de behandeling van een aanvraag aldaar meerdere maanden zal nemen en dat deze onderbreking, gelet op de familiale toestand en de integratie van verzoeker, op geen enkele wijze als zinvol of redelijk kan worden aangemerkt.

Het geheel van de beschreven situatie maakt dat niet in redelijkheid de familiale situatie niet in aanmerking kon worden genomen zonder een schending van artikel 8 EVRM te veroorzaken.

De RvV herhaalde in zijn arrest van 17 juli 2008, nr. 14.250, de principes (eigen onderlijning) :

“Niets in het administratief dossier wijst erop dat verzoeker in Marokko nog hechte familiebanden heeft die hem toestaan om aldaar een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Blijkens de nota van verweerder wordt dit gezinsleven van verzoeker eveneens in België gesitueerd, aangezien gesteld wordt dat “De verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. ” In het licht van deze specifieke feitelijke omstandigheden vormt de verplichting die voor verzoeker uit de tweede bestreden beslissing voortvloeit, namelijk de terugkeer naar Marokko teneinde daar een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, waarbij het bovendien niet onredelijk is te stellen dat de behandeling ervan minstens een tijd in beslag zou nemen gelet op de eerste bestreden beslissing, een disproportionele inbreuk op verzoekers gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoekers belangen en de belangen van de Belgisch staat. Het belang (voordeel) van de Belgische staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan de verzoekende partij en zijn familie wordt berokkend. De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing zelfs geen gewag maakt van verzoekers feitelijke situatie en gezinsleven en evenmin nagaat of de inbreuk op verzoekers gezinsleven in verhouding staat tot het nagestreefde doel. Verweerder kan derhalve niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat “Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf te weigeren en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten”.

Verzoeker stelt terecht dat in deze zaak evenmin een afweging van belangen kan worden ontwaard in de bestreden beslissing en aldus naast een gebrekkige motivering die voorligt, artikel 8 EVRM wordt geschonden.

Het recht op respect voor familielevens zoals voorzien in artikel 8 EVRM doet in hoofdte van de Staat een middelenverbintenis ontstaan.

De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal familiaal/privéleven leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen. (SUDRE, F., *Droit international et européen des droits de l'homme*, Presse Universitaire de France, Paris, 1999, 258; CDH, Eriksson, 22 juni 1989, Serie A. 156, § 58).

De bestreden beslissing en vooral zijn motivering gaat totaal voorbij aan de noodzaak voor de Staat in proportionaliteit te overwegen.

De verplichting om terug te keren naar het land van oorsprong heeft veel verderstrekkende gevolgen dan het beoogde doel en brengt schade aan verzoeker.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief enige schade te brengen aan de vrijheid van het individu om een normaal familielevens te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat aan het individu de facto de mogelijkheid wordt gegeven een gezinsleven en privéleven te leiden.

Verschillende arresten van de Raad van State hebben de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen (bvb weigering vestiging) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn (zie o.a. C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°I, p.III).

Verzoeker heeft verder ook gewezen op het feit dat recentelijk het Hof het criterium van de subsidiariteit heeft geïntroduceerd. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten zijn doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume 1, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven en/of privéleven te onthouden, maar dus ook een positieve plicht, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven en/of privéleven.

Omwille van het recht op bescherming van het privéleven dienen de staten met name die maatregelen te nemen die nodig zijn om dit recht mogelijk te maken (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume 1, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 740).

Het recht op een gezinsleven/privéleven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal gezinsleven/privéleven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privéleven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen. (SUDRE, F., *Droit international et européen des droits de l'homme*, Presse Universitaire de France, Paris, 1999, 258).

In de zaak *Johnston v. Ireland* (1986) wordt als criterium voor de beoordeling van positieve plichten inzake artikel 8 E.V.R.M. geformuleerd dat staten een fair evenwicht moeten nastreven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume 1, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 741).

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing in die zin en betwist dat in casu geen sprake is van enige ernstige afweging of een streven naar dit faire evenwicht en dat minstens de motivering niet toelaat om de afweging te veronderstellen en nog minder om na te gaan voor de Raad of deze normconform is gebeurd.

Verwerende partij beperkte zich tot loutere en onbeduidende standaardzinnen en is helemaal niet ingegaan op de argumentering van verzoeker.

De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van zijn beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, in casu dat een dergelijke afweging in de zin van artikel 8 EVRM gebeurt.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Aan de hand van de voorliggende motivering kan niet ernstig afgeleid worden waarom verzoekers familieleden, rekening gehouden met de internationale bepaling van artikel 8 EVRM, geen voldoende uitzonderlijke omstandigheid zou uitmaken die de toepassing van artikel 9bis mogelijk zou maken.

In dit verband dient er aan herinnerd te worden dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden de verplichting omvat voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen, (in deze zin : RW 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RW n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RW n° 7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

Deze rechtspraak is een voortzetting van de rechtspraak van de Raad van State die het volgende verduidelijkt: "De buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari - februari - maart 2001, n° 113, 217 : en ook nog : " ...Is een buitengewone omstandigheid de omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf. (R.v.S., arrest n° 74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

Dat in huidige zaak moet opgemerkt worden dat verwerende partij dit fundamenteel artikel uit de weg gaat en nalaat zich hierover uit te spreken.

Dat het EHRM zich hierover al heeft uitgesproken : « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une

violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les article 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droit de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989)

Vrije vertaling : Zelfs al beschikken de Staten over het recht de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van burgers op het territorium te bepalen, het uitoefenen van dit recht kan problemen stellen als er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van een betrokkene een schending zou uitmaken van een fundamenteel erkend recht met directe werking. De bevoegdheden en machten toegekend door artikel 7 van de Wet van 15/12/1980 kunnen er niet toe leiden dat de administratieve overheid de internationale verplichtingen van de Belgische Staat niet naleeft. Daartoe behoren der artikelen 3 en 8 EVRM.

Dat de RvV ook al heeft herhaald « si l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9 al. 3 de la Loi du 15/12/1980, n'a pas pour effet d'entraver la mise en œuvre des pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la même loi, il n'en demeure pas moins que l'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance où elle statue » (C.C.E. 31 juillet 2008 n° 14.731 et 14.736)

Vrije vertaling : Zelfs als de indiening van een aanvraag conforma artikel 9 van de Wet van 15/12/1980 de bevoegdheden van de politie conform artikel 7 niet uitwissen, de administratieve overheid blijft ertoe gehouden zijn beslissing te motiveren op basis van alle perinente en gekende elementen van de zaak.

Dat in casu echter verwerende partij zich baseert op onjuiste en ongefundeerde argumenten, geen enkele afweging van belangen weergeeft en geen uitleg dienaangaande verschaft.

Dat het familieleven van verzoeker onvoldoende tot niet in beschouwing werd genomen en dit zonder enige geldige reden.

Dat de afwezigheid van correcte motivering en concrete evenwichtige analyse een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM.

5.

Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van zijn beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom verzoekers integratie en lang verblijf geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing louter en alleen dat de elementen van integratie enkel ten gronde een rol kunnen spelen, maar motiveert echter niet waaróm deze geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken in beoordeling met de aangetoonde familiale situatie.

Er wordt enkel een algemene standaardmotivatie gegeven.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd in de Wet van 15/12/1980.

De moeilijkheden tot terugkeer blijken wel duidelijk uit het geheel van de argumenten van de regularisatieaanvraag zelf : het gezinsleven in België, de perfecte sociale en professionele integratie, het lange verblijf in België, de kennissen hier, de kennis van de taal, het zicht op werk, ...

Deze elementen worden hernomen in de motivering van de beslissing en dus erkend.

Echter alweer geeft de gegeven motivering geen werkelijke en aandachtige analyse van de aanvraag weer.

Aan de hand van voorliggende motivering op basis van enkele onbeduidende zinnen, waardoor de aangegeven elementen gewoon worden afgedaan als onbelangrijk, kan verzoeker onmogelijk afleiden waarom hij niet valt onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 9bis.

In die zin maakt de bestreden beslissing dan ook een schending van de motiveringsplicht uit.

De beslissing dient nochtans in zijn geheel te worden onderzocht, waarna de beslissing een reëel evenwicht dient na te streven tussen het individuele en openbare belang overeenkomstig de beginselen van proportionaliteit en redelijkheid.

Deze belangenafweging blijkt absoluut niet uit de beslissing.

Verwerende partij kan in die zin niet zonder uitleg bepalen dat een tijdelijke terugkeer geen enkel moeilijkheid inhoudt.

Er dient besloten te worden dat verwerende partij zich niet baseerde op een volledige analyse van verzoekers dossier, en in dat opzicht zijn motivatieplicht niet heeft voldaan.

In de mate dat de beslissing gebaseerd is op « type » antwoorden en foutieve vaststellingen., besluit verweerster wel gemakkelijk tot weigering van de aanvraag en zonder rekening te houden met alle gegevens.

Dat het standpunt van de tegenpartij ongegrond en onredelijk is.

Dat eveneens moet worden vastgesteld dat het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 23 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering absoluut onvoldoende blijkt te zijn in casu.

ZODAT.

De eerste bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 en vernietigd dient te worden.

De gevolgbeslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van de bijlage 13, dan ook eveneens vernietigd dient te worden om dezelfde reden en verder in geval van annulatie van de eerste beslissing tevens zijn basis verdwijnt.

Dat het middel gegrond is.”

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In de mate waarin verzoeker stelt dat hij niet begrijpt waarom de verwerende partij bepaalde door hem aangevoerde elementen kwalificeert als behorende tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase, is de Raad van oordeel dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de determinerende motieven van de bestreden beslissing hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is derhalve niet aangetoond. In de mate waarin verzoeker zich verzet tegen de kwalificatie van de verschillende door hem aangebrachte elementen door de verwerende partij, wordt verwezen naar wat volgt.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de elementen die hij had aangebracht in zijn regularisatieaanvraag en dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, of “*een manifest foute beoordeling*” zoals verzoeker het formuleert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.3.1. Met de thans eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat de elementen rond zijn integratie door de verwerende partij worden afgedaan als behorende tot de gegrondheidsfase en dat de ingeroepen elementen niet als geheel worden onderzocht, en stelt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele aanduiding geeft welke omstandigheden tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren. De elementen van integratie, zo stelt verzoeker voorts, worden niet betwist en evenmin als onvoldoende beschouwd, maar volledig buiten beschouwing gelaten, wat manifest onredelijk is.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.3.2. De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

3.3.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat niet alle in zijn aanvraag aangebrachte elementen zouden zijn beoordeeld. De verwijzing, in de aanvraag, naar verzoekers verblijf en lokale verankering, de aanwezigheid van familieleden in België, de sociale banden, zijn lopende opleidingen en professionele integratie, werd wel degelijk door de verwerende partij betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit de motivering ervan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding is dan ook niet aangetoond.

3.3.4. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat artikel 9bis geen enkele aanduiding geeft welke elementen behoren tot de onontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase. Gelet op hetgeen voorafgaat toont verzoeker, door te stellen dat de verwerende partij zijn familiale situatie en zijn lang verblijf en duurzame lokale verankering niet als geheel onderzoekt, echter geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat de elementen met betrekking tot de integratie van de aanvrager geen buitengewone omstandigheden uitmaken die met zich zouden brengen dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling.

Door slechts te kennen te geven dat hij niet eens is met de beoordeling door de verwerende partij, toont verzoeker geenszins aan dat deze op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat *“de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.”*

3.3.5. Verder beroept verzoeker zich op zijn familiale situatie en betoogt hij vooreerst dat het niet redelijk is van de verwerende partij om aan de verwantschapsband tussen hemzelf en zijn broer te twifelen, nu hij diens identiteitskaart voorlegde en zij op hetzelfde adres wonen, en dit zonder om een bijkomende inlichting te verzoeken.

De Raad laat vooreerst gelden dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag wel degelijk bij verzoeker zelf ligt: hij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat hij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop hij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. Verzoeker heeft aldus zijn standpunt en alle elementen ter staving daarvan kunnen aanbrengen in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Verzoeker legde ter staving van de verwantschapsband met zijn broer inderdaad enkel een ‘een identiteitskaart’ voor van ‘een burger’ van de Unie. Er kan niet ernstig betwist worden dat het voorleggen van een identiteitskaart van een bepaalde persoon op geen enkele wijze een verwantschap aantoont met deze persoon: verzoeker bracht geen geboorteakte, familiecertificaat, uittreksel uit een bevolkingsregister of enig andere document bij, waaruit mogelijk een bloedband of een aanverwantschapsband met de persoon van de bijgebrachte identiteitskaart kan blijken. Desgevallend kan het bestuur geen onredelijk handelen verweten worden waar zij stelt dat de familieband niet is bewezen en is een kennelijk onredelijk of onwettig handelen niet aangetoond. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij om bijkomende inlichtingen had moeten verzoeken, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling het bestuur verplicht om, bij een aanvraag om een voordeel, zoals *in casu*, en waarbij, zoals reeds gesteld, de aanvrager in de mogelijkheid is om alle mogelijke elementen aan te brengen ter staving van de aanspraken die hij maakt, deze om bijkomende inlichtingen te verzoeken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op deze grond is derhalve evenmin aangetoond.

3.4. Verder dient te worden benadrukt dat omtrent de door verzoeker bijgebrachte stukken met betrekking tot zijn vermeende familieband evenzeer wordt geoordeeld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *"familie- en gezinsleven"* noch het begrip *"privéleven"*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Daargelaten de vraag of het bestaan van verzoekers gezinsleven op Belgisch grondgebied is aangetoond, dient te worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker beroept zich integendeel op een schending van artikel 8 van het EVRM opdat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen in plaats van – zoals de wet in beginsel vereist – in zijn land van herkomst. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een inmenging in het gezins- en/of familieleven. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient bijgevolg niet te worden doorgevoerd. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op verweerder om verzoeker toe te laten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen in plaats van in het herkomstland. Zoals reeds aangegeven, is een belangenafweging hiertoe vereist.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het eventuele gezinsleven van verzoeker in België enerzijds en de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid, hetgeen een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde, anderzijds. De verwerende partij oordeelde dat een terugkeer om de aanvraag in het herkomstland in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- of gezinsleven.

De Raad wijst er in dit verband op dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook *in casu* kan op grond van het feit dat verzoeker een broer zou hebben in België en met hem een feitelijk gezin vormt – in zoverre de verwantschapsband en afhankelijkheid tussen hen al is aangetoond - nog niet worden besloten dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besloot dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen niet disproportioneel is.

Zo dient ook aan de hand van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker – niettegenstaande er op 13 juli 2007 een beslissing houdende bevel tot terugbrenging werd genomen, – geen gevolg gaf aan deze beslissing. Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven na dit bevel tot terugbrenging en dat zijn verblijfssituatie, en bij uitbreiding het beweerde opgebouwde gezinsleven, zo dit al kan worden aangenomen, precair was (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Verzoeker beperkt zich verder tot de algemene stelling dat hij voor ongekende tijd zal moeten vertrekken naar zijn land van herkomst, waar hij aan zijn lot zou worden overgelaten, maar deze algemene uiteenzetting is onvoldoende om *in casu* te besluiten tot een onvoldoende belangenafweging door de verwerende partij.

De bestreden beslissing spreekt zich daarnaast niet uit over de grond van de aanvraag van verzoeker om te worden gemachtigd tot een verblijf en verhindert hem ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien zijn aanvraag positief wordt beoordeeld. De eerste bestreden beslissing houdt dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

In deze omstandigheden kan dan ook geen positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM worden weerhouden voor de Belgische Staat om verzoeker toe te laten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Aldus kon genoegzaam door de verwerende partij worden besloten dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen niet disproportioneel is”*. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Aangezien verzoeker de schending van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel stoelt op de reeds beoordeelde gronden, en gezien het feit dat de Raad tot het oordeel komt dat de verwerende partij, op grond van de in de aanvraag aangevoerde elementen, genoegzaam tot de conclusie kon komen dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is de schending van deze beginselen evenmin aannemelijk gemaakt.

3.6. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS